

ΝΕΣΤΩΡ ΚΟΥΡΑΚΗΣ
Αντιπρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης.
Καθηγητής Νομικής Παν/μίου Αθηνών

Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΡΥΘΜΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΧΗΣ (ΕΣΡ)
ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ
ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ

Ανάτυπο από το «ΔΙΚΑΙΟ ΜΕΣΩΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ & ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ»
Τεύχος 4/ Έτος 2010

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΕΒΕ
Μαυρομικάλη 23, 106 80 Αθήνα • Τηλ.: 210 3678 800 • Fax: 210 3678 819
<http://www.nb.org> • e-mail: info@nb.org

Η προσέγγιση της ρυθμιστικής αρχής (ΕΣΡ) στο ζήτημα της χρηματοδότησης του κινηματογράφου από τους τηλεοπτικούς σταθμούς

Αντικείμενο της παρούσας εισήγησής μου είναι (I) να προσεγγίσω ερμηνευτικά το θεσμικό πλαίσιο που ισχύει στην Ελλάδα σε σχέση με τη χρηματοδότηση κινηματογραφικών έργων από τηλεοπτικούς σταθμούς, (II) να εξηγήσω τους λόγους αναποτελεσματικότητας αυτού του θεσμικού πλαισίου κατά τα 17 και πλέον έτη της υποτιθέμενης «ισχύος» του και, τέλος, (III) να διατυπώσω ορισμένες σκέψεις για ουσιαστική βελτίωση και λειτουργική εφαρμογή του.

I. Αφετηρία της νομικής προσέγγισης για το ζήτημα που μας απασχολεί είναι, βέβαια, το ίδιο το κείμενο του νόμου.

Ειδικότερα, πρόκειται εν πρώτοις για τα όσα προβλέπονται στο άρθρο 7 του Ν 1866 της 6.10.1989 (ΦΕΚ Α' 222):

Παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών

1. Οι εταιρείες τηλεοπτικών σταθμών (ΕΡΤ - ΑΕ, δημοτικές, ιδιωτικές, κ.λπ.) διαθέτουν το 1,5% των ετησίων ακαθάριστων εσόδων τους μετά την αφαίρεση των φόρων και επιβαρύνσεων, υπέρ του Δημοσίου, των ΝΠΔΔ και των ΟΤΑ για την παραγωγή ή συμπαραγωγή κινηματογραφικών ταινιών (διάρκειας 70-150 λεπτών, με υπόθεση και ηθοποιούς) με απαραίτητο προσορισμό την προβολή σε κινηματογραφικές αίθουσες.

Νέστωρ Κουράκης,
Αντιπρόεδρος του Εθνικού
Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης.
Καθηγητής Νομικής Παν/μίου Αθηνών

2. Οι εταιρείες διατηρούν όλα τα δικαιώματά τους στις παραγόμενες ταινίες αναλόγως του ποσοστού της οικονομικής συμμετοχής τους στην παραγωγή. ...

4. Ο τρόπος και η διαδικασία εφαρμογής του παρόντος ρυθμίζεται με

Προεδρικό Διάταγμα, που προτείνουν οι Υπουργοί Προεδρίας Κυβερνήσεως και Πολιτισμού και εκδίδεται εντός έξι μηνών.

Προσπαθεί, λοιπόν, η Ελληνική Πολιτεία με πολλή καθυστέρηση, το 1989, να εξασφαλίσει κάποια οικονομικά μέσα για την ενίσχυση και στήριξη του ελληνικού κινηματογράφου, ο οποίος από τα μέσα της δεκαετίας του 1970, και παρά τις μετέπειτα φωτεινές εξαιρέσεις (ιδίως κατά την περίοδο 1980-1985), έχει αρχίσει να υφίσταται εμπορική και οικονομική συρρίκνωση. Ακριβώς, δε, επειδή η συρρίκνωση αυτή οφειλόταν κατά μεγάλο μέρος στην παράλληλη, τότε, διάδοση της τηλεόρασης στα ελληνικά νοικοκυριά, θεωρήθηκε δίκαιο από τον τότε νομοθέτη να αντληθούν αυτά τα οικονομικά μέσα στήριξης του ελληνικού κινηματογράφου (και) από τις ιδιωτικές εταιρείες τηλεοπτικών σταθμών, κρατικές, δημοτικές και ιδιωτικές, με την επιβολή σε αυτές μιας εισφοράς 1,5% επί των ετησίων ακαθάριστων (πλην φόρων κ.λπ.) εσόδων τους, με σκοπό την παραγωγή ή συμπαραγωγή κινηματογραφικών ταινιών. Σημειώνεται άλλωστε ότι μια τέτοια πρωτοβουλία οικονομικής ενίσχυσης κινηματογραφικών ταινιών από τηλεοπτικές επιχειρήσεις ανταποκρινόταν και σε αντίστοιχες ευρωπαϊκές πρωτοβουλίες εκείνης της εποχής, όπως η προώθηση, από το Συμβούλιο της Ευρώπης, μιας Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τη Διασυνοριακή Τηλεόραση - 5.5.1989 (άρθρο 10 § 3) και, από το Συμβούλιο της τότε ΕΟΚ, μιας Οδηγίας για την «Τηλεόραση χωρίς Σύνορα» - 3.10.1989 (άρθρο 5).

Για την υλοποίηση και εφαρμογή της ελληνικής ρύθμισης, ο νόμος προέβλεπε την έκδοση ενός ad hoc Προεδρικού Διατάγματος, και μάλιστα εντός εξαμήνου, δηλ. για τον Απρίλιο του 1990. Τελικά το Προεδρικό Διάταγμα δημοσιεύθηκε μόλις τον Ιούλιο του 1993 (ΠΔ 285 της 19/27.7.1993, ΦΕΚ Α' 124) και έλαβε τον

* Εισήγηση που έγινε στην Αθήνα την 16.6.2010 κατά τη διάρκεια Ημερίδας με θέμα «Η σχέση ανάμεσα στην τηλεόραση και την κινηματογραφική βιομηχανία στην εποχή της Σύγκλισης». Η Ημερίδα διοργανώθηκε από το Ινστιτούτο Οπτικοακουστικών Μέσων, το οποίο κατά το 2010 έχει την προεδρία του Ευρωπαϊκού Οπτικοακουστικού Παρατηρητηρίου (European Audiovisual Observatory). Για μια συγκριτική επισκόπηση και εμπάθυση στα ζητήματα της χρηματοδότησης κινηματογραφικών ταινιών από τηλεοπτικές επιχειρήσεις στις ευρωπαϊκές χώρες βλ. ιδίως τις μελέτες: André Lange and Tim Westcott with the collaboration of Olivier Debande and Susan Newman, Public funding for film and audiovisual works in Europe - A comparative approach, έκδ. του European Audiovisual Observatory- Council of Europe, 2004 και Suzanne Nikolitchev (ed), Broadcasters' Obligations to Invest in Cinematographic Production, έκδ. επίσης του European Audiovisual Observatory- Council of Europe, 2006, όπου (σελ 71-72) και αξιολογή παρουσίαση της κατάστασης στην Ελλάδα από τον κ. Αλέξανδρο Οικονόμου, Δικηγόρο και Ειδικό Επιστήμονα του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης.

τίτλο «Διαδικασία παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών από τους τηλεοπτικούς σταθμούς». Κύριος άξονας αυτού του Διατάγματος υπήρξε η ιδέα ότι έπρεπε, στο πλαίσιο του Υπουργείου Πολιτισμού, να συσταθεί ειδική 5μελής Επιτροπή, με επί πλέον συμμετοχή και εκπροσώπου του εκάστοτε τηλεοπτικού σταθμού, και με έργο: τον προσδιορισμό του χρηματικού ποσού που έπρεπε να καταβάλλει ως εισφορά επισίως κάθε τηλεοπτική εταιρεία, τον έλεγχο των προϋποθέσεων για τη (συμ)παραγωγή από αυτήν κινηματογραφικών ταινιών και, τέλος, τον έλεγχο του εάν το ποσό της εισφοράς διετεθή πράγματι για τέτοιες ταινίες.

II. Ωστόσο, το διαδικαστικό καθεστώς που προβλέφθηκε για την εκπλήρωση αυτού του έργου της Επιτροπής υπήρξε εξαιρετικά δυσεφάρμοστο και γραφειοκρατικό, σε βαθμό ώστε να καταστεί πλήρως αναποτελεσματικό. Συγκεκριμένα, ενώ το απλούστερο όλων θα ήταν να λαμβάνει η Επιτροπή τους επίσιους δημοσιευμένους ισολογισμούς κάθε τηλεοπτικής εταιρείας, να υπολογίζει επί τη βάση αυτών το ποσοστό της εισφοράς τους (1,5 %) και, στη συνέχεια, να καλεί τις τηλεοπτικές εταιρείες να αποδώσουν το ποσό της εισφοράς μέσα σε τακτή προθεσμία, αντιθέτως, στο ΠΔ προβλέφθηκε μια τόσο περίπλοκη διαδικασία ελέγχων, δημοσιεύσεων σε εφημερίδες και δοσοληψιών με την εκάστοτε τηλεοπτική εταιρεία, που ασφαλώς καθιστούσε την υλοποίηση των ρυθμίσεων αυτών ανέφικτη. Έπρεπε δηλ. κατά το ΠΔ, ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς να γίνεται μαζί με τους ελεγκτές κάθε εταιρείας και μέσα σε 30 ημέρες από τη δημοσίευση του ισολογισμού της, επιπλέον, δε, να αναγράφεται το ποσό αυτού του υπολογισμού σε ειδική έκθεση της Επιτροπής, να δημοσιεύεται η εν λόγω έκθεση σε 3 τουλάχιστον ημερήσιες εφημερίδες και να κοινοποιείται στις ενδιαφερόμενες τηλεοπτικές εταιρείες!... Ακόμη, οι τηλεοπτικές εταιρείες έπρεπε να καταθέτουν στην Επιτροπή αντίγραφα σεναρίου των προς παραγωγή ταινιών, ώστε η Επιτροπή να ελέγχει κατ' αυτό το στάδιο, αλλά και μετά την ολοκλήρωσή της παραγωγής, το κατά πόσο τηρήθηκαν οι όροι παραγωγής της ταινίας. Το χειρότερο, όμως, απ' όλα ήταν ότι δεν προβλέφθηκαν σαφείς χρηματικές ή άλλες κυρώσεις (lex imperfecta!) σε περίπτωση κατά την οποία οι τηλεοπτικές εταιρείες παρέλειπαν να καταβάλουν την εισφορά ή να προχωρήσουν στη (συμ)παραγωγή των ταινιών. Απλώς στο τελευταίο εδάφιο του άρθρου 4 του ΠΔ έγινε μνεία ότι «σε περίπτωση που οι εταιρείες τηλεοπτικών σταθμών αρνηθούν ή αμελήσουν να διαθέσουν το ποσό που οφείλουν για παραγωγή ή συμπαραγωγή ταινιών, τότε η Επιτροπή, μετά την εκπνοή της προθεσμίας που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου αυτού (=δηλ μέσα σε 18 μήνες από τη δημοσίευση του επίσιου ισολογισμού τους και εφόσον οι εταιρείες έως τότε δεν θα έχουν διαθέσει εφάπαξ ή τμηματικά το ποσό το οποίο έχει υπολογίσει η επιτροπή, βάσει του νόμου, για κινηματογραφικές ταινίες που η επιτροπή έχει προεγκρίνει), ζητεί από το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης την επιβολή κυρώσεων, σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου

3 του Ν 1866/1989». Πράγμα που σημαίνει ότι η διάταξη αυτή του άρθρου 4 fine του ΠΔ 285/1993, σύμφωνα με τη ρητή διατύπωσή της, προβλέπει την επιβολή κυρώσεων, μόνον εάν η Επιτροπή έχει ήδη υπολογίσει το ποσό της εισφοράς και οι εταιρείες αρνούνται ή αμελούν να το καταβάλουν επί 18μηνου. Αντίθετα, η διάταξη αυτή δεν αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο να μην έχει καταστεί δυνατό ο υπολογισμός αυτού του ποσού π.χ. λόγω κωλυσιεργίας της τηλεοπτικής εταιρείας να μετάσχει στις διαδικασίες, όπως είναι άλλωστε το συνήθως συμβαίνον και όπως πράγματι τελικά –πλην εξαιρέσεων- συνέβη. Βεβαίως, βασικό επιχείρημα αυτής της κωλυσιεργίας υπήρξε ο ισχυρισμός των τηλεοπτικών εταιρειών ότι οι υφιστάμενοι τηλεοπτικοί σταθμοί δεν λειτουργούν δυνάμει αδειών του ΕΣΡ, όπως ορίζει το άρθρο 3 παρ. 24 Ν 2328/1995, αλλά δυνάμει Υπουργικών Αποφάσεων και ότι άρα, κατ' αυτές, δεν υπέχουν την προαναφερθείσα υποχρέωση καταβολής της εισφοράς του 1,5 %. Ωστόσο, το επιχείρημα αυτό δεν φαίνεται να ευσταθεί, αφού οι σχετικές διατάξεις τόσο του Νόμου όσο και του Προεδρικού Διατάγματος ουδόλως προϋποθέτουν για την επιβολή της εισφοράς την ύπαρξη αδειοδοτημένου τηλεοπτικού σταθμού. Επιπλέον, όπως σημειώθηκε και στην από 26.6.2007 απόφαση της Ολομέλειας του ΕΣΡ, «για τη λήψη απόφασης από την Επιτροπή του άρθρου 1 του ΠΔ/τος 285/1993, προς καθορισμόν της από το άρθρο 7 του Ν 1866/1989 οφειλής των εταιρειών τηλεοπτικών σταθμών, αρκεί κατά το άρθρο 13 παρ. 1 του Ν 2690/1999 περί Κώδικος Διοικητικής Διαδικασίας, η έγκαιρη εκζήτηση εγγράφως από τον τηλεοπτικό σταθμό, του οποίου η περίπτωση εξετάζεται κάθε φορά, η υπόδειξη εκπροσώπου. Επομένως, η εν λόγω Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει και σε περίπτωση αρνήσεως υποδείξεως εκπροσώπου του τηλεοπτικού σταθμού».

Βέβαια, οι ενδιαφερόμενοι κινηματογραφικοί φορείς προσπάθησαν κατά καιρούς να επιτύχουν την ενεργοποίηση αυτού του νόμου μέσω ερωτήσεων που υποβλήθηκαν από βουλευτές ποικίλων πολιτικών παρατάξεων προς τον αρμόδιο Υπουργό Πολιτισμού (αξίζει εδώ να μνημονευθούν οι ερωτήσεις του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού – 5.5.2008 και του Συνασπισμού της Αριστεράς – 20.5.2008, με αντίστοιχη απάντηση του Υπουργού από 29.5.2008 – πρβλ. σχετική τεκμηρίωση στο διαδίκτυο). Επίσης το επεδίωξαν, πλην άλλων, με κινητοποίηση φορέων του εξωτερικού, όπως η Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Σκηνοθετών Οπτικοακουστικών Έργων: FERA - 20 & 21.10.2007 στη Ντιζόν Γαλλίας, αλλά και με μήνυση/έγκληση την 25.4.2004, καθώς και με προσφυγή στο Συμβούλιο Επικρατείας την 15.1.2007, κατά του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης για υποτιθέμενες παραλείψεις του στην επιβολή κυρώσεων κατά των τηλεοπτικών εταιρειών που δεν είχαν καταβάλει την εισφορά του 1,5%. Βεβαίως το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο δεν είχε δικαιοδοσία να επιβάλει τέτοιες κυρώσεις αφού η Επιτροπή του Υπουργείου Πολιτισμού δεν μπόρεσε τελικά, όπως σημειώθηκε, να

προσδιορίσει προηγουμένως τα ακριβή ποσά της εισφοράς κάθε τηλεοπτικής εταιρείας (μόνον η κρατική τηλεόραση και η τηλεόραση NOVA εκπλήρωσαν τελικά τις αντίστοιχες υποχρεώσεις τους για καταβολή της εισφοράς, μετά από διαβούλευση με την Επιτροπή). Γι' αυτό και το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, αποδεχόμενο αντίστοιχη πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών Βασ. Πλιώτα, με το υπ' αρ. 3301/2006 βούλευμά του απέρριψε την έγκληση κατά του ΕΣΡ, τονίζοντας ιδίως (φύλλο 23) ότι:

«Το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης δεν ήταν δυνατό να παρέμβει εν προκειμένω και επιβάλει διοικητικές κυρώσεις (πρόστιμο κ.λπ.) στις εταιρείες τηλεοπτικών σταθμών (...), αφού η επιτροπή ελέγχου εφαρμογής του άρθρου 7 του Ν 1866/1983 δεν είχε προηγουμένως, για λόγους που δεν οφείλονται σε υπαιτιότητα του ΕΣΡ, προβεί σε προσδιορισμό του ποσού, που κάθε εταιρεία τηλεοπτικού σταθμού όφειλε να καταβάλει και σε δημοσίευση της ειδικής έκθεσης του άρθρου 3 του ΠΔ 285/1993 σε εφημερίδες, σε κοινοποίηση εγγράφων στις εταιρίες τηλεοπτικών σταθμών περί συνδρομής προϋποθέσεων του Νόμου κ.λπ. και συνεπώς δεν θεμελιώνεται η αντικειμενική υπόσταση της αξιόποινης πράξης της παράβασης καθήκοντος για την οποία κατηγορούνται οι ως άνω κατηγορούμενοι. Ανεξαρτήτως όμως του ότι όπως προδιαλαμβάνεται δεν συντρέχει εν προκειμένω η στοιχειοθέτηση της αντικειμενικής υπόστασης του αυτού ανωτέρω εγκλήματος και στην περίπτωση που τυχόν θα υπήρχε άλλη (αντίθετη της ανωτέρω) ερμηνεία των εν λόγω διατάξεων πρέπει να σημειωθεί (επαλλάξως) ότι ούτε και η υποκειμενική υπόσταση του εν λόγω εγκλήματος συντρέχει, δεδομένου ότι από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προέκυψε σκοπός των κατηγορουμένων να προσπορίσουν στον εαυτό τους ή σε άλλον παράνομη υλική ή ηθική ωφέλεια ή επέλευση βλάβης στο κράτος ή σε κάποιον άλλον, όπως συμπεραίνεται άλλωστε και από την συμπεριφορά των κατηγορουμένων, υπό την ιδιότητά τους ως μελών του ΕΣΡ να επιβάλλουν στους ίδιους ανωτέρω σταθμούς εκάστοτε αυστηρές κυρώσεις διοικητικής φύσεως για διάφορες άλλες παραβάσεις τους».

III. Βέβαια, από όσα προηγήθηκαν προκύπτει ότι ελλείπει έως τώρα η βούληση της πολιτικής εξουσίας να θέσει σε ισχύ και να επιβάλει την εφαρμογή μιας νομοθεσίας ευέλικτης και αποτελεσματικής, μέσω της οποίας να ενισχυθεί πράγματι ο χειμαζόμενος ελληνικός κινηματογράφος μέσω εισφορών από τις τηλεοπτικές επιχειρήσεις. Είναι δηλ. προφανές ότι η (όποια) πολιτική εξουσία, στο μέτρο που στηρίζει την (όποια) επιρροή της προς τη λεγόμενη «κοινή γνώμη» και, συνακόλουθα, στο εκλογικό σώμα επάνω σε «καλές σχέσεις» με τους φορείς που ελέγχουν τα ΜΜΕ, αποφεύγει να συγκρούεται με αυτούς, ιδίως μάλιστα για θέματα που θα δημιουργούσαν στους φορείς αυτούς οικονομικά ζητήματα. Παρά ταύτα, επειδή το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης είναι μια συνταγματικά Ανεξάρτητη Αρχή

που δεν εξαρτάται από κανέναν και λογοδοτεί μόνο στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής, σκόπιμο είναι να παρατεθούν στη συνέχεια ορισμένες συγκεκριμένες προτάσεις του οι οποίες, εφόσον περιβληθούν το κύρος του νόμου, μπορούν πράγματι να δώσουν διέξοδο στη σημερινή προβληματική κατάσταση και οι οποίες ως κύριο χαρακτηριστικό τους έχουν την ολόπλευρη στήριξη του ελληνικού κινηματογράφου και δη, κόντρα σε οποιαδήποτε άλλα συμφέροντα της πολιτικής εξουσίας και των ΜΜΕ:

(1) Αφειρία της όλης προσπάθειας πρέπει να αποτελέσει η συνεννόηση των δύο πλευρών, δηλ. των τηλεοπτικών εταιρειών και των αρμόδιων φορέων του ελληνικού κινηματογράφου, και μάλιστα με τη συντονιστική φροντίδα και εποπτεία κάποιου ανεξάρτητου φορέα, όπως π.χ. του ΕΣΡ, ώστε να τεθούν επί τάπητος τα ζητήματα και να αναζητηθούν εφικτές λύσεις. Ειδικότερα, θα πρέπει να συζητηθεί: πώς θα υπολογισθεί το οφειλόμενο ποσό εισφοράς της κάθε τηλεοπτικής εταιρείας (π.χ. εάν θα υπολογίζεται επί των ακαθαρίστων εσόδων της εταιρείας, επί των καθαρών κερδών της ή επί του προϋπολογισμού της), ποιο θα είναι το ποσοστό της εισφοράς [π.χ. μήπως θα πρέπει να πληρώνουν μεγαλύτερο (κλιμακούμενο) ποσοστό τηλεοπτικές εταιρείες μεγάλης οικονομικής επιφάνειας, όπως αντίστοιχα προβλέπει το γαλλικό διάταγμα της 23.2.2003, άρθρο 41 § 1] ποιος θα είναι ο μηχανισμός υποχρεωτικής εισπράξης του ποσού της εισφοράς [π.χ. προς κάλυψη αυτής της εισφοράς θα μπορούσε να εισπράττεται (συμπληρωματικά) και ένα ποσοστό από τον φόρο επί της διαφημιστικής δαπάνης των τηλεοπτικών εταιρειών] και τι κυρώσεις θα επιβάλλονται σε περίπτωση μη εμπρόθεσμης καταβολής του ποσού της εισφοράς, πέραν βεβαίως του οφειλόμενου ποσού (π.χ. προσωρινή, έστω, απώλεια της άδειας λειτουργίας του σταθμού, ιδίως σε περίπτωση υποτροπής).

(2) Εφόσον οι συζητήσεις αυτές των δύο πλευρών δεν ευδοκωθούν και δεν υπάρξει συνεπώς κάποια συμφωνία μεταξύ τους, τον λόγο θα έχει η Πολιτεία, η οποία θα επιχειρήσει να ρυθμίσει τα ζητήματα με πνεύμα εξεύρεσης ενός κοινού παρονομαστή των εκατέρωθεν συμφερόντων. Διατρέχουσες ιδέες αυτού του κοινού παρονομαστή, σε πρακτικό επίπεδο, ενδείκνυται να είναι οι ακόλουθες: (α) Μόλις δημοσιεύονται οι ισολογισμοί των τηλεοπτικών εταιρειών, να αναλαμβάνει ένας ανεξάρτητος φορέας, π.χ. το ΕΣΡ, τον προσδιορισμό του ακριβούς ποσού της εισφοράς, σύμφωνα με τα ποσοστά που θα έχει ορίσει σχετική νομοθετική διάταξη ή σύμφωνα με τα ποσοστά που θα ορίζει κάθε φορά ένα εξουσιοδοτημένο εκ του νόμου όργανο, όπως π.χ. το ΕΣΡ. (β) Τα ποσά θα καταβάλλονται από τις τηλεοπτικές εταιρείες εντός προθεσμίας απ' ευθείας στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, το οποίο θα έχει και την ευθύνη διαχείρισης αυτών των ποσών από κοινού με εκπροσώπους φορέων από τους χώρους της σκηνοθεσίας και της παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών (οι τηλεοπτικές εταιρείες δεν θα απαιτείται να ασχολούνται οι ίδιες με

την παραγωγή ή συμπαραγωγή κινηματογραφικών ταινιών, αφού κάτι τέτοιο είναι κατά κανόνα πέραν των συνήθων δραστηριοτήτων τους). (γ) Εάν κάποια τηλεοπτική εταιρεία αμελήσει να καταβάλει εμπροθέσμως τα οφειλόμενα ποσά στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, το ΕΣΡ θα έχει την αρμοδιότητα (αυτεπαγγέλτως) να βεβαιώνει την παράλειψη και να εκδίδει απόφαση περί αναγκαστικής εισπράξεως από την οφειλέτιδα τηλεοπτική εταιρεία τόσο του προς καταβολή ποσού, όσο και κάποιου επιπλέον προστίμου, εφόσον διαπιστώνεται δυστροπία της εταιρείας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της, ενώ δεν θα αποκλείεται και προσωρινή απώλεια της άδειας λειτουργίας του τηλεοπτικού σταθμού, ιδίως, όπως προαναφέρθηκε, σε περίπτωση υποτροπής. Σημειώνεται ότι η σύνδεση της υποχρέωσης προς καταβολή της επίσιας εισφοράς με την παροχή ή τη διατήρηση άδειας λειτουργίας του τηλεοπτικού σταθμού θα μπορούσε να προβλεφθεί και στη νομοθεσία για τις προς χορήγηση άδειες ψηφιακής λειτουργίας των τηλεοπτικών σταθμών, π.χ. ως συμπλήρωση στον ήδη ψηφισθέντα Ν 3592/2007 (πρβλ. και άρθρο 3 παρ. 24 του ισχύοντος Ν 2328/1995, κατά το οποίο, «η προβλεπόμενη στην παρ. 1 του άρθρου 7 του Ν 1866/1989 υποχρέωση των τηλεοπτικών σταθμών συνιστά όρο της άδειας τους»). (δ) Εάν επιδοθεί η σχετική κυρωτική απόφαση του ΕΣΡ στην τηλεοπτική εταιρεία και αυτή αδρανήσει να εκπληρώσει τις αντίστοιχες οικονομικές της υποχρεώσεις, τότε η είσπραξη των οφειλομένων ποσών, όπως και για όλες τις άλλ-

λες κυρωτικές αποφάσεις προστίμων του ΕΣΡ, θα γίνεται από τα αρμόδια όργανα της Πολιτείας με βάση τον Κώδικα Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων.

Υπογραμμίζεται ότι ορισμένες από τις ανωτέρω προτάσεις έχουν ήδη περιληφθεί στην «Εκθεση Προτάσεων για τη Βελτίωση της Ραδιοτηλεοπτικής Νομοθεσίας» (σελ. 5), που συνετάγη από Ομάδα Εργασίας του ΕΣΡ (Πρόεδρος: *Νέστωρ Κουράκης*, Μέλη: *Περσ. Λαμπροπούλου*, *Αλ. Οικονόμου*, *Γεώργ. Αναγνωσταράς* και *Νικ. Αγγελής*) και τέθηκε υπόψη της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής και του Υπουργού Εσωτερικών την 19.4.2010. Ελπίζεται ότι με την υιοθέτηση των προτάσεων αυτών όχι μόνο θα ενισχυθεί ο ελληνικός κινηματογράφος, ιδίως μάλιστα κατά τη δυσχερή οικονομική περίοδο την οποία διανύει εδώ και σχεδόν δύο έτη η χώρα μας, αλλά επί πλέον θα δοθεί μια ευρύτερη ώθηση σε ολόκληρη την αγορά του κινηματογράφου κατά τη σημερινή εποχή της ψηφιακής σύγκλισης, καθώς θα τεθούν οι οικονομικές και άλλες προϋποθέσεις για ψηφιοποίηση των κινηματογραφικών αιθουσών και για περαιτέρω ανάπτυξη στις πλατφόρμες παροχής και διακίνησης κινηματογραφικού υλικού (π.χ. video-on-demand, catch-up TV κ.λπ.) (για την έννοια της σύγκλισης/convergence βλ. πρόχειρα τη διαδικτυακή μελέτη: *M. Mendes Pereira*, *EU Competition Law, Convergence, and the Media Industry*, Law Society of England and Wales, London, April 23, 2002).

* * * * *

12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100